

Nordiska harptoner eller Gnomisk blomstersamling ur svenska skalders

1700-1829 81 Az Br. 1827

National Library
of Sweden

Harpstoner

1827

Ek. A

Vitt. W.

Samb.

(Br)

1700-1827

1827

1827

Vitt. Su.
Saml.
for
o

1827

Sv. Saml.
Vitt Sv.
Saml.
(Br)
1700-1829
1827

Nordiska

HARPTONER,

eller

GNOMISK BLOMSTERSAMLING

ur

SVENSKA SKALDER.

The song rises, like the sun, in my
soul. I feel the joys of other times.

OSSIAN.

GÖTHEBORG.

GEO. LÖWEGREN.

1827.

HARTFORD,

CONNECTICUT

1850

THE
OFFICE OF THE
RECORDS AND CLERK OF THE
COURT

RECORDED

STJERNHJELM.

Der icke röns någe godt, der är ingen Gud eller ära.
Dygd utan dadlige mildhet en dunst är, en målning
i vattne.

Helsan är allt. Allt allt är allsintet, der intet är
Helsan.

Männan i tysthet går sin gång, och aktar ej hund-
glafs;
Så gör en lastlös man, som ärliga lefver i stillo:
Ler åt gabbara-glantz och klaffaretunga föraktar.

Den är ingen ära värd,
Som din Vän ej hjälper
Der han kan, med råd och hand,
Hvar som nöden fordrar.

Lärdomen är ett frö, deraf visdom gröder i hjertat.
Ack! att ock ingen dröm är uti den eviga sömnen!
Tag icke lättliga råd af den dig icke bekänd är.

) 2)
Ingen dygd upprinner och gror vid vin och i glä-
som;

Visdom hafver sin vist i dytorra: så sågs de gamle.

Åran är dygdens rot, och dygdens grundval är åran.

Vett är dygdens ljus, och visdom är dygdens öga.

Födder är ingen man för sin skull allen hit i verl-
den.

Alle till människotjenst äro skapad' och ernad' af
Herran.

Snöd är en Ådelman, den sjelf-sine dygder ej adla,

Snöd är en Ådelman, den mors-qvedet adlar allena.

Tänk, hvad ett osmyggt djur en gammal och dyg-
delös man är.

SPEGEL.

Hvar äger gifva tack, som hafver undfått gifva.

Hvad är ett paradys, om man skall ensam bo,
Om man ej hustru har, den man sig kan förtro?
Att genast älska hvem man här och der kan råka,
Är lika tokugt som uppå hvar kärra åka.

FRESE.

O! huru långtar jag att hamna i mia graf,
Och någon svalka få uti den kalla sanden.

VON DALIN.

— Vårre äro falska vänner,
Än ovän, som är uppenbar.

— — — Under största prakten
Bor ofta största slaveri.

Tänk, hur i vår tid kan gälla,
Litet vett och mycket prat!

Tala litet, men säg sant!

Skryta, sqvallra, dikta, svårta,
Falska frågor, dunkla svar,
Mycket buller, litet hjerta
Går för allt i våra dar.
Sanning! du har dock din styrka,
Afsud måst' dig släppa fram,
Dig, emot sin vilja, dyrka,
Och på slutet stå med skam.

O himmel! hvem äger väl kraft eller tid
Att räkna hvar märkelig drabbning och strid,
Som Dygden och Verlden ha hållit?

Det bästa är, att vara ändafram,
 Och sig ej plåga med intriger;
 Tänk, huru trygga steg uppriktigheten stiger!
 Om hon ej får beröm, får hon dock aldrig skam.

Olyckligt giftermål är kärnan af besvär;
 Men aldrig större fröjd, än det, som lyckligt är.
 När kärlek blir en lag, så är han snart en plåga.

 CREUTZ.

Ack! lifvet liknar endast döden,
 När det ej vet hvad kärlek är.

För den en ed behöfs, är' eder allt för svaga.

 GYLLENBORG.

Fly, svage! din tyrann. Hvad annat kan dig
 berga?

Hvad gör det, att du menlös är?
 Det är ett rof, som han begär,
 Och är du i hans våg, dig intet skäl kan värja.

Väldverkarn i det grymma nöje,
 Han njuter vid den uslas fall,
 Vill än, med ett föraktligt löje
 Att brottets fasa höljas skall.

— — — — Den, som folk vill drilla,
Och snilla,
Betald blir med samma mått.

Föraktlig äran är af allt hvad helst vi göra,
Der icke nyttan gör dess verkliga pris.

De ringas tjenst vi mest behöfva,
Är sagdt och tål att höras än.
Vis dig i verket deras vän:
Den hjälpsamhet, af dig de pröfva,
Dig dubbelt visas skall igen.

Ett verkligt mod till ifver retas
Vid minsta sken af våld och hot,
Men af en usling ej förtretas.
Den fege handlar tvertemot:
Med svaghet i sin själ han alla laster bergar;
Af fruktan för en öfverman,
Han sig med nedrigheten värjar,
Och der han herrskar, blir tyrann.

För stora herrar kryper den,
Med all den ödmjukhet de kräfva,
Som på en liten gård sin skada tar igen,
Och kommer torpare att bäfva.

Stäng huset till för folk, dem man af ryktet känner
Förfarne i den konst att föda sig med rof.
Hos närmsta slägt, hos bästa vänner

Af sin natur de visa prof.
 De stöfva krig i alla rätter,
 I största hus, i minsta vrå.
 Om du för dem ej riglen sätter,
 Så får du sjelf på porten gå.

Stora Herrar böra lära
 Att ha aktning för hvar man;
 Att ej sára någons åra;
 Att den minsta hämnas kan.
 Hvar en har, hvem han må vara,
 Hur man honom kufva vill,
 Egen heder att försvara,
 Och en egen tagg dertill.

Rättvisan är ett får; af den, som magten har,
 Hon låter sig i ullen draga;
 I fällen deremot den svaga
 Med begge händern fastnar kvar.

Om de stora oss förtrycka,
 Hvem är skulden? Jo, I små,
 Som, med vind åt deras lycka,
 Gå bakom och drifva på.

Att synas stor, är ditt begär;
 En fåfång lust, om du ej lär
 Att välja tjenlig plats, och tåligt der förblifver.
 Vet, att du mindre syns, åa du i verket är.
 Vid hvarje steg du högre klifver.

Med platsen följer icke åran.

Var varligt, äfven med de svaga;
Du kan i hopen träffa den,
Som tåligt ej skall våld fördraga;
Och ger med ränta ditt igen.

Den oss i dagen faller an,
En ovån är, som mötas kan:
Man ser hvad mått han mot oss tager;
Men den vår välfärd hemligt gnager;
Vårt lefnadsstöd oss undandrager,
Han är vår vissa baneman.

Det nyttiga bör bli vid ett,
Det angenäma ständigt skiftas.

Förjäfves bruket på hvar ort
Med titlar, stånd och namn sitt herravälde prisar;
Naturen andra klasser gjort,
Dit allmänhetens röst en flykting återvisar.

Den är din vän, som ej begär,
Ditt tycke med sitt tycke fjettra,
Som varsamt söker dig förbättra,
Och kan med dygd och fel dig tåla som du är.

Låt fosterbrödra tro och ära
I helgd hos Svenska hjertan bli!
Dens namn låt evigt märker gömma,

Som, född i Sverge, vågar glömma,
Sig vara född att lefva fri!

KELLGREN.

En narrs försök till ömkan bringar:
En inbillsk narrs försök till ömkan och förakt.

Det fins en lag, af Himlen stiftad,
För bruket af allt jordiskt godt:
Att, utan vishet, gräns och mått,
Skall sjelfva Dygden bli ett brott,
Och sjelfva sällheten förgiftad.

Att vara säll, det är att vara nöjd.

Ack! hvad de lågor ljufvligt brinna,
Som kärlek i ett hjerta tändt!

Gör godt, och fråga ej, och säg: skall jag berömmas?
Skall man väl tacka mig? Monn det en dygdig är?
Hvad dubbel tyngd för den, båd' qual och laster bär,
Och huru stort, hur skönt attgöra väl och glömmas!

Allt, allt förvandlas skall, allt mörkna och för-
svinna.

Spar dödelige, dina tårar,
Stång plågan i ett tåligt bröst,

Förqväf det hopp ditt högmod dårar,
Ehvart når din matta klagoröst?

För kring ditt öga öfver jorden,
Se alla våsens lidande;
Så fäll, om du det djerfs, de orden:
"Mig berde Himlen sällhet ge."

J, som banen känslans stig
Till de dödeligas hjertan,
Sinnen! skola blott för smärtan
Edra portar öppna sig? —

Naturen njute all vår dyrkan;
Vi all vår sällhet vid dess bröst!

Säg, hvad som mer än lag, kau lastens yra tåmja?
Jo Skönhet. — Säg, hvad mer än heder dygden främja?
Jo Vinet. — Catos dygd ej sjelf ett rus försmått.

Njut den dag, som åt dig ler;
Tro ej hoppets morgon mer!

Ve den barbar, för känslan död,
Som famnen för en broder slutar;
Som icke rörs vid uslas nöd,
Och då han delar dem sitt bröd,
Af vållust icke tårar gjuter!

Vårt hjerta skulle snart förblöda
Af egna och vid andras sår,

Om Löjet ej en balsam ägde,
Som kunde Iindra våra qual,
Och om ej dårars runda tal
De olycksfullas öfvervägde.

Ju högre bergets spots, dess brantare derunder.

Gå, gagna då din fosterbygd,
Gå då att bröder sälla göra;
Och vet, att mensklighet och dygd
Förmå att ädlast hjertat röra.

Vänskap: gammalt ord; betyder
Ungefär hvad iskallt är.

Ack, låt ej orons moln befläcka
De dagar, som så litet räcka!

Med manligt mod och hårdig ifver
Din lyckas stormar öfvervinn;
Och när dess medvind häftig blifver,
Drag spända seglen visligt in.

B E L L M A N.

Jordens Gudar! all er lycka
Är ett stoft, ett glittergrus;
Fattigdomen vid sin krycka
Lemnar lätt sitt tränga hus. —

Flodens sorl och vådrets flägt,
 Stjernehalvfvets dunkla låga,
 Månans skymning, tånd och släckt,
 Ökar blott min plåga;
 Döden åt min andedrägt
 Syftar med sin båga.

Mot himlens mörka krets hafsböljan vältras opp,
 Och morgonrådnans blåst nedstörtar lugn och hopp;
 I en så gruflig natt bör' blott de döda sofva!

Drick ur ditt glas! se döden på dig väntar,
 Slipar sitt svärd, och vid din tröskel står.
 Blif ej förskräckt; han blott på grafdörren gläntar,
 Slår den igen, kanske ännu på ett år.

Det plågar ens oro ju lätta,
 Att öppna sitt bröst för en vän.

Vi tyckas raska,
 Men hvad är vårt lif? Ett bloss.

Ack, långtansvärda och bortskymda skjul,

Under de susande grenar,

Der Tid och Döden en skönhet och ful

Till ett stoft förenar!

Till dig aldrig Afund sökt någon stig,

Lyckan, eljest uti flykten så vig,

Aldrig kring grifternas ilar.

Ovån der, väpnad, hvad synes väl dig?

Bryter fromt sina pilar.

Si, så ser man verdens snara!
Höghet ofta står i fara;
Lyckans tempel är en hisklig brant,
Är det icke sannt?

HALLMAN.

Arbete alltid kan ledsnad förkorta.

Svårt man har att aktning gifva
På en flicka, som är kär;
Men bör jag väl henne klandra;
Ömhet hjertats prydnad är.

I giftas tål man inga lagar,
Inga bojer, knappast band.

När af kärlek hjertat lågar
Alla öden trotsas kan.

Oftast uti hindrens sköte
Lyckan sig fördölja vill.

Genom dröjsmål hinder stiftas,
Tiden skapar äfventyr:
Allting bör gå fort i giftas,
Likasom lägg an! ge fyr!

BERGKLINT.

Ode öfver Motgången.

Hur länge skall stormen då räcka?
 När nalkas den önskade strand?
 Förjäfves man låter mig sträcka
 Ur djupet en simmande hand.
 Dig, magtlösa flit, till en spegel,
 Man far mig i stormen förbi,
 Man hör ej den usliges skri
 För vinden i segel.

Förjäfves från himmelens fäste
 Ger solen båd' värma och sken:
 Det röker ur molnenas näste,
 Och himlen får aldrig bli ren.
 Den störste blir skymd af de stora,
 De skymmas af nedriga små:
 Till höjden med sanningen gå,
 Det är sig förlora.

Hur himlen vår menlöshet hägnar,
 Jag hvarken förstår eller ser;
 Jag ser, hur i hafvet det regnar,
 Då jorden om dropparna ber.
 Förjäfves den trefliga myra
 Upphöjer båd' suckar och knot:
 Hon trampas af vandrarens fot,
 Då knottet får yra.

Den tomt, jag mig hunnit förvärfva,
 Lär aldrig då blifva bebygd;
 Man kan sig med laster förderfva,
 Men ej göra lycka med dygd.
 Min oskuld, min svett och min möda
 Är endast ogångbara mynt:
 Den med denna samling begynt,
 Blir rik bland de döda.

Det ödet att gynnas och ratas
 Blott kommer af slump och natur.
 Om Lärkan af menskor vill matas,
 Så måste hon sjunga i bur.
 För nöjet att kunna förtrycka
 Man skonar en krypande slaf,
 Förgyller hans tiggarestaf,
 Och kallar det lycka.

För mig må då världen fritt stoja
 I kedjor af plågende prakt,
 Om endast en tarfvelig koja
 Mig gömde för nöd och förakt:
 Jag hunnit i lifvet att låva,
 Hvad sällhet och elände gör;
 Den dygd, som i uselhet dör,
 Ej lever af ära.

Jag vill henne dock icke lemna,
 Ej hata den värld, som mig qvål:

Hvad Himlen mig ändtlig må ämna,
 Så vill han dock säkert mitt väl.
 Jag har mina pligter att fylla,
 Och väntar fastmera min lott,
 När tiden kan göra dem godt,
 Som vrede förskylla.

REGNER.

Ett söndradt heligt nit föröder
 Hvad samfundsandan byggde opp;
 Ej kännas vänner, kännas bröder
 I spliten om ett evigt hopp.

Må samvetet för misstag svara,
 Som rubba intet samfundsband,
 Men allas, allas lösen vara:
 "En Gud, och Kung och Fosterland!"

O hvad jag prisar den så afskild lefva får,
 Att honom ryktet ej af verdens önska når!

Det vet jag, gubben anstår
 Dess mer att muntert skämta
 Ju mer han malkas grafven.

Armoden, o Diophant, är ensam slöjdernas sporre:
 Hon oss arbeta lär; de trängande, tåta bekymren
 Lemna fast ingen tid åt dagkarlen hvila.

Sluter ömmen en enda minut om natten hans öga,
Straxt bestormas hans läger de alltid vakande sorger.

O X E N S T J E R N A.

Mitt samvete är utan brott;
Mot ödets magt hvad skall jag kunna?

Den äger allt, som hoppet har;
Den saknar allt, som hoppet mister.

Hvem är, som varit ung, och någon gång ej svag?

O du! som fyllt i smärtans läger
Med jemmer nattens timmars tal!
Njut af den morgonen du äger
Den stund, som blidkar dina qual.
När solen uppgick för ditt öga,
Du sade: Sol! ifrån det Høga
Jag sista gången skådar dig.
När natten sina skuggor fällde,
Du sade: Natt! ditt mörka vålde
Skall aldrig skingras mer för mig.

Men ljuset åter genomträngde
Den förlåt, som, i tystnad dold
Dig vid en enslig lampa stängde
I lidandets och nattens våld.

Ännu

Ännu en gång dess milda möte
Ger i ditt sönderlitna sköte
En fläkt åt lifvets eld igen,
Och morgonen kring plågans bäddar
Strör blommor på den grafvens bräddar,
Som vänatr dig vid aftonen.

Säll den, som, när hans afton skymmer,
Bär till sitt mål, vid Aldrens tid,
Dess vishet, utan dess bekymmer,
Och ej dess köld, men blott dess frid.

Må, yngling! glädjen af din vår
Med oskuld dina dagar mäta!
Den krans, de för ditt hufvud flåta,
Skall vissna på dess hvita hår.

Den stund man äger är den bästa,
Att älska och att lycklig bli.

När hjertat mot sin önskan strider,
Hvar finner hjertat sitt försvar?

Lycksalig den, som andas glömd och fri,
Som öppnar tryggt sin själ åt glädjens möte,
Och, nöjd med sig, ser i förtro'ndetsköte
Sin befnadsdröm med stillhet gå förbi!

Äck! människor, som jag, J äfven tårar gjutit,
Och lidit, liksom jag.

Förgåfves tankan qväfs och sinnets verkning döfvas;
 När hjertat glömmar sig, när våra ögon söfvas,
 Begäret vakar än.

Det goda du har tänkt får öfverlefva dig.
 Det gagn du gör och sjelf försakar
 I hvad för krets dig lyckan gaf,
 Dör ej med dig, och sorgen vakar
 Ehvar förtjensten har en graf.

I Vise, som förnuftet spriden
 Från er till alla tidevarf,
 För er är redan sjelfva tiden
 Odödlighetens första arf.

Hvad ej en dag åt mig beskär,
 Lär jag förbida af den andra.

På lika farlig väg vi lika svage vandra;
 Den vise har blott stapplat minst.

Min dyrkan vare skänkt åt Gud och Dygdens lagars,
 Åt vänskapen min tro, åt olyckan min hand,
 Åt visheten min håg, åt friden mina dagar,
 Och lifvet åt mitt fosterland!

ADLERBETH.

Vet, att Kärlek utan vingar
 Är och blir ej kärlek mer.

ULRICA RUDENSKÖLD.

Sannt är, att hoppet tidt bedrår,
 Dock himlen mest så lågat har,
 Nytt qual, nytt hopp.

LIDNEN.

Men vet, den under kärleks tvång;
 (Åck, hvilket tvång!) sig hunnit gifvä;
 Bör första känslan trogen blifva;
 Ty hjertat älskar blott en gång.

Sitt lugn den aldrig återfår;
 Som med en trogen skönhet brytex;
 Om tusen band han sedan knytor;
 Skall ångren flyga i hans spår.

Jag sjelf min varelse ej väller;
 När ville jag väl skapad bli?
 Då Ödet mig i fjettrar håller;
 Så ropar Himlen: Du är fri.

Nej, Himmel, icke jag ditt delningsätt anklagar.
 På blomman af min vår Du hagelskurar sändt;
 Men om jag tälja fått en mängd af sälla dagar,
 Att jag ett hjerta har, jag kanske än ej känt!

Välgerningen förglöms, och otäck honom följer,
 Men ingen ångre sig; man gjort ju godt ändå!

Sällhet söker du, men hvar?
Mest, der den ej finnes;
Nöje du väl ofta har;
Sällhet dock ej hinnes:
Roligt har du, men ej ro,
Fastän andre säll dig tro;
Trots kalas och vänner,
Själens tom sig känner.

Se, svage, se omkring dig:
Hvad kan i tingens lagar
Du, grusets insekt, ändra?

SJÖBERG.

O menska! häfva att bestrida
En mäktig Gud, som straffa vill.

Ej despotism är kungligt våld,
Och undersåte är ej slaf.

Förgångelsen blir lif, och lifvets port är döden,
Och plågans ändamål en ny lycksalighet.

Den sälla hopen är så ringa
Mot dem, som ha en usel lott,
Och menskligheten kan ej tvinga
De lycklige att göra godt.

Jag har mig endast lärt att lifvets bördor draga;
Förbittra ej mitt qval, förbjud mig ej att klaga.

Mot titlar, ordnar, adelskap
Man skriker jemt med uppspänt gap;
Men antingen förtjenst, eller ock lyckan gaf dem,
Man är, se'n man dem fått, beständigt hänryckt
af dem.

Den dygdige ej sällan delar
Det straff, som brottet åmnadt var:
Fast straffet dröjer några dar,
Tron därför icke, att det felar.

WALLENBERG.

Väldige Gud! som synes i allt och fattas af ingen,
Dödligt öga ej går Ditt heliga dunkel igenom.
Med en redlig suck, en bön kan hinna ditt öra:
Derföre tacke vi dig:

Herrligt är Ditt namn, Du skyarnes evige Konung!
Lofve dig himlarnes här! allt lefvande qväder din
åra;

Ty du frelsar i nåd. - - J djup förkunnen hang
allmagt.

Sjungen er Skapares nåd, J/luftens qvittrande söner,
Och du frelsade folk, ack! vörda din herrskande
fader!

De djerfve skifta rof, när feghet intet har,
Och den plär segren få, som först sin klinga drar,

Hvad är kärlek i sin linda?
Ågget till en skorpiens;

Snara till att oskuld binda;
Märke på ett dårhushjon.

Skall en vagn
Göra gagn,
Bör man smörja hjulet;
Annars går
Hvarje spår
Tungt och illa vulet;
Likså hör
Strupans rör
Låkas i ett vittert gille;
Ty jag svär
Bischoff är
Bästa smörjan för ett snille.

Sverge, säger jag till slut,
Är det bästa Gud har skapat.
Jag ej andra land begapat,
Om jag vetat det förut.
Den, som reser hemifrån
Efter lärdom eller seder,
Efter föda eller heder,
Hämtar vattnet öfver ån.
Nej, blif vid din födseort,
Föd dig på din torf med åra;
Ty hvad du kan borta lära,
Är allena litet lo-lo- ledning. *)

*) I Författarens "Anmärkningar under en ut-

Högsta lott i världen
 Är ju bara flården;
 Här på jorden fins ej lyckan.

Säll är den, som nöjd
 Litet har med fröjd!
 Bäst är lagom stämpel bära;
 Ty med allt besvär
 Märka griften är
 Medelpunkten af vår ära.

Om altar bygdes mer åt någon dödlig qvinna,
 Blett för en Svensk, jag avår, mitt rökverk skulle
 bliana.

Att vackra flickor se, gick jag all världen om;
 Men inga råkta jag, förrän jag återkom.

Nu säljer man sitt jern, är grann och dricker vin;
 Vi tro vår hushållskonst är öfvermåttan fin.

Men annat gjorde våra fäder:
 De smidde spjut deraf, och vunno flera städer.

Ån vi dukater nu,
 Ack, kåra fosterbygd om du vill blifva rik,
 Så följ de gamlas politik.

ländsk Resa" finnas samma versar med denna
 ändring:

Sverige, säger jag till slut,
 Är det bästa Gud har skapat;
 Om jag vetat det förut,
 Hade jag ej utåt gapat.
 Fattig, full med dyut och slema,
 Flyter jag på vattnet hem.

Amsterdams Beskrifning.

Skön och herrlig är den staden ;
Kyrkor, h - - hus hela raden
Njuta här ett lika hågn.
Allting talar här om spara ;
Allting blifver här en vara,
Ånda till vår Herres regn.

Nej, karlavulna Svenska Nord!

Om man bland tusen land mig valet ville gifva,
Dig endast valde jag, du dyra moderjord!
Din barn min vagga var; den ock min graf skall
blifva.

FRU LENNGREN.

F afångt söker man sig skapa
Till hvad ej naturen vill.

När svärmarn ropar: bryten bojan!
Och menar Lagens helga band,
Så tänk, min läsare, ibland
På papegojan. *)

Var snar att nöden bistånd gifva;
Betänk att, efter Ödets skick,
Du sjelf i nödens ögonblick,
Kan i behof af bistånd blifva.

Tro mitt exempel, kåra vän!
Ej skalden föds af kärleken
Och äran endast, fast så menas:

*) I Fabeln.

Nej, snillets blänker fram i nöd;
 Den första skalden skref för bröd,
 Var bysatt, sökte understöd,
 Och sjöng ett lof till sin Meccenas.

Den största glädjen jorden har
 Man njuter netto åtta dar
 Från knåfallet vid kullerstolen;
 SA blir den ägta makan kall,
 Och mannen lurad — glädjen all;
 O! monn' man ej bekänna skall;
 Allt är säfångligt under solen!

Du rike, utan mensklighet,
 Det borde dig bedröfva;
 Du lycka har — lycksalighet
 Blott de, som godhet öfva.

Sälla korta barndomstid,
 Stund af menlöshet och frid,
 Ån i åldern öm för minnet,
 Sorligt ljuft du kjusar sinnet,
 När min tanke återgår
 Till din evigt flydda vår.

— Något måste man uti en sak förstå,
 Om den skall föras ut och lyckas.

LEOPOLD.

E-lakheten, satt i dagen,
 Mindre fara med sig bär;

Men, hemantlad af behagen,
Det är då, hon vådlig är.

Ja — Hofvet har tyvärr! ej landets lefnadsätt,
Och ödets dom har skiljt de sälla från de höga.

Hvar dödlig har ett kall, ett syfte fått,
Att bli dess omsorgsmål, att vistas för dess minne;
Hvem deraf mödan flyr, olycklig är hans lott;
Man köper andras tjänst, ej bifall af sitt sinne,
Och man har icke gjort hvad man betalar blott.

Naturen menskan hufvud gifvit,
Men snillet satte hatt derpå.

— — — Förtjenst är sak och kärna,
Men lyckan åter blott ett somt och färgadt skal.

Med fraser fraser bäst besvaras.
Gör narr af svärmarn blott, och tro, att du gjort
Det är till stora fall, som blixten måste ^{nog:} sparas.

Värdet, man af klåden får,
Lumpnast är af värden.

Ordning gör all möda lätt —
Haf dess lag i minnet.
Hafs och slarf i lefnadsätt,
Tyngd och qual i sinnet.

Vill du naturens bud till verklig sällhet veta?
Se här dess första bud: "Arbeta!"

Gör godt: var nyttig, lef i dina mödors minne,
Då skall du, af din dygd och landsmans aktning

Gå åldrens dag emot med oförfäradt sinne,
Och dödens, utan blygd att hafva varit född.

Vår lefnad är en stråt, der vi med trötthet ila.
Hvar dödlig ser ett mål, hvars lugn han uppnå
vill.

Vi hinna detta mål, men ack! ej denna hvila,
Och denna mödans gräns vi sågo — är ej till!

Hvem är afundsvärd? Den man,

Som välgerning öfvar.

Dubbelt, dubbelt njuter han

Hvad han sig beröfvar.

Aldrig en dryck vatten dem

Åt en usling räckte,

Som ej tror en menskovån

Sällast af sitt slägte.

Döden allas säkra lott,

Allas öden jemnar:

Deras, som dig föregått;

Deras, som du lemnar.

Sküll ej segt för grafvens namn,

Hvadan dock ej skoning:

Den är, tro mig, glädjens hamn,

Eller hvilans boning.

Följ från söder, längst åt nordem,

Djurens, människornas fett:

Öfverallt har våldet rätt,

Är dess dom bekräftad vorden.
 Men kanske, godt folk, J torden
 Fråga, om ej väntas får,
 Att Förnuftet en gång rår?
 Jo bevars! — men ej på jorden.

Nå väl, bland alla dem, som lända
 Till samma mål för samma färd,
 Hvem är då minst beklagensvärd?
 Jo den, som undan flärdens öden,
 Af hyddans skugga lyckligt gömd,
 Haft klokhet nog att lefva glömd,
 Och dör i godt förstånd med Döden.

När Kärlekens och Himlens hand
 Förent två ädla hjertans öden,
 Hvad sällt, hvad oupplösligt band,
 I lifvets mödor, ja, i döden!

Imbillningen bedrar; men hjertats röst är sann.

Hvad är mot vett, förtjenit och dygd
 Den mest berömda hörd med tom och tanklös hjerna?
 Ett skal, som värde får, då, till förnuftets blygd,
 Du låter kastas bort det enda, som är — kärna!

Det är ej nog att loförd höra;
 Man äfvn. det förtjena bör.

Det är ej nog att tillbedd vara;
 Det till gudomligheten hör,
 Ej blott att dyrkas, men att svara.

Jag lagren efter döden vinner,
Jag myrten lefvande begär.

Ja, frugten fins, vi njuta den,
Af fordna seklers långa möda.
Vålgerningarna lefva än,
Men de, som skänkt dem, äro döda.

Sällt trefallt den, hvars lugna bröst
Den låga hyddans skugga gömmer.

I nöjet äro alla bröder,
I plågans lott tar ingen del.

Hvar enda dödlig är bedragen
På hvarje väntad sällhetshöjd,
Och lifvet är från första dagen,
En fortsat lögn af lofvad fröjd.

I dödlige! Om edra fjät
Ej ofta tyngdes af besvärén,
Om lifvet fyllde opp begären,
Hvem vore glad att lemna det?

Vi alla till en sällhet fika,
Som vårt förmättna hopp befer;
Och när vi lida, är det lika,
Om det, som fattiga, som rika,
Som höga, eller låga sker.

Gå! du var född förutan dygd,
Och du skall dö förutan ära.

Allt hvad kring naturen vimlar,

Hylle sympathiens bud!
 Upp till stjernorna, — till Gud
 För honom genom rymd och himlar.

För det sanna, för det sköna
 Vägen, liden, dödlige!
 Uppe der, bland himlarné,
 Sitter han, som skall belöna.

Vandrarns staf en gång skall fällas.
 Bröder! — fridsam afskedsstund!
 Och ett mildt ord från Hans mun,
 För hvars dom de döda ställas!

O! när skall Himlen unna jordens bygder
 Ännu en ålder, ej af guld, men dygder?

Naturens, hjertats band! en slump ej er bereder,
 En Gud er stiftat här, och vakar öfver eder.

SKJÖLDEBRAND.

Du, som dignar under plågor,
 Då du andras sällhet gör!
 Sök din tröst inom ditt hjerta,
 Mins din eskuld, och var säll!

Himlen gaf, att trösta jorden
 För de qual, der måste rå;
 Hoppet och den stilla sömnen,
 Och de ljufva tårarna.

SILVERSTOLPE.

Ej den för nära träd, som dig ej trädt för nära,

Ehvad du någonsin af Gudarne begär,
Se icke målet blott — se följderna tillika! —

Den vise vet att dö. Vid alla ödets skick
Beredd att lägga fram sin tanka och sin handling,
Han njuter livvets ögonblick,
Och prutar ej mot sin förvandling.
Hvi tigger du att lefva få
Ännu ett år, en dag af oförsökta öden?
Se ungdom, höghet, magt, och dygd och allt mot
döden,

Som torrå träd mot stormen, stå: —
I denna syn du läser lagen
Om dödens rätt att skörda blindt:
Då klaga ej, du är bedragen; —
Du skördas icke opåmint.

J, grafvens dömda rof! hvad lystnad håller eder?
Jag ville, när man ser sitt sista ögonblick,
Att man ur lifvot glad, som från en måltid, gick,
Och tackade sin värd, och böjde hjessan neder.

En stor, en vis, en dygdig man
Har sina känslor, som en ann,
Men ock den gudamagt att sina känslor styra.
Han säras kan, — men hämnas ej;
Har du sett björnen hämnas? — Nej, —
Och björnen krossar ej en myra.

Och

Och bland de dödlige den sanna storhetem
 I själ och i förstånd, är den:
 Att göra rätt och väl — och låta knottet yra.

Du kan ju dö — du har gjort nytta.

Ej sällheten berör af öden och af lycka;
 Att vara nöjd, det är att vara säll:
 Jag har sett lyckliga i tjäll,
 Jag har sett lyckliga på krycka.

Ja, vingad är minuten; snart förgår
 En timma vållust utaf menskans öden;
 Och, troget följande i tidans spår,
 Går, lika vingad, hennes broder — Döden.

Dock hvad? Den dygdige begär, behöfver ju
 Ej katafalkers präkt, ej marmarprydda grafvar!

På något ömt hjerta litar den själ, som flyr;
 På någon älskad tår det slocknande ögat;
 Ånda ur grafvens natt ropar naturens röst:
 Och än ur vår aska uppflämtar dess gamla läge.

Beundran mot en tår betyder ingenting,
 Ej mausoleers präkt emot en suck af Dygden.

Hvem bygger icke slott i luften, eller Spanjen?

En hvar i lifvets människansnatt
 Ser någon silfrad sky. Den arme ser en skatt;
 Soldaten Majorsplats sig väntar i kampanjen;
 Småskrifvarn att bli Kongligt Råd;
 Versfabrikörn odödligheten;

Hvar spelare Sankt Antons nåd,
Och allihop lycksaligheten.

Dock det jag icke neka vill,
Att ögat afgår mest hvad menniskan behagar;
Men därför står det ock med menskoslägtet till,
Som vi förnimme alla dagar.

Jean la Fontaine har mycket rätt,
Som säger uti fabelboken:
Förlusten af en man ej löper af så lätt;
Först komma tårarne — sen snibbhufvan och dæ-
ken;
Flanell, opudradt hår och ynkelig dufvoröst —
Och sednast sidentyg och tröst.

Medborgare! din dom af efter världen hör:
"Lys! du skall undran få — men gagna! du skall
åras."

En mausolé får den, som världens frid förstör;
Det är åt dygden blott, som tårarne föråras.

STENHAMMAR.

"V ar dygdig, attblistor!" Det är förnuftets lära,
Odödlighetens bud i hvarje mäktig själ.

Naturens första bud, i menskans hjerta skrifvet,
Var detta: Dödlige! din like är din vän.
Hans arm är ditt försvar, hanströstförljufvar lifvet;
Din styrka är en skuld; gör godt, betala den;
Och återbär en dag det skydd, som blev dig gifvet.

Var tacksam, dödlige! hos sammas Faders hand
 Ännu din sällhet sök, som dig till sällhet ämnat.

Det farligaste slafveri
 Är ofta det man minst befarar;
 Och den för evigt slaf skall bli,
 Som ej, med allt sitt skrik mot våld och tyranni,
 Sin frihet mot sig sjelf försvarar.

B L O M.

Det ädla, som ni tänkt, det nyttiga vi gjort —
 Se der hvad Visheten skall ensamt kalla stort.

F R A N S E N.

Jag har det hopp, att, för min trogna möda,
 Mig himlen ger mitt dageliga bröd
 Jag råknar ej de ax, som af min gröda
 En fattig går att plocka i sin nöd.

Ja — allestäds är väl uppå vår Herres jord;
 Men bäst der man är född. — —

Dubbelt är allt nöje,
 Deladt med en vän.

J, som sägen: Det är ingen,
 Som gaf ordningen åt tingen;
 Slumpen ställde dem —
 Därar! blott till källan stigen,

Sen ert anlete, och tigen,
Rodnen och gån hem.

CHORÆUS.

Den bojs dygden bär, gör henne dubbelt skön;
Han lefver, Hämnarn der, som sparar hennes lön.

Det fins en rättvis Gud, som våra öden skiftar,
Som stakat solens gång, och dygdens lagar stiftar.

. O! vänta ej att finna
Fullkomlighetens bild bland skuggor, som försvinna!

Blif ej låg, att bland de höga nämnas,
Sälj ej samvetsfreden bort för gull.
Tålmod, min vän! de skola jemnas,
Allas lotter uti samma mull.

Hvar är min graf, hvar är det mörka tjället,
Der jag skall ensam bo?
Men någon gång jag skådat detta stället,
Och trampat det i ro?

Välsignelsen ej dör; hon följer ätt från ätt,
Som solen är från år naturens fröjd bereder,
Han andas i hvar dygd, och i hvart tänkesätt,
Som främjar bygdens vinst och mensklighetens
heder.

LINDEGREN.

Den bör hemmastad i himlen vara,
Som på jorden re'n en ängel är.

KULLBERG.

Du lyckliga bygd, der min barndom förflutit,
Hvi har jag din saknade skugga förskjutit,
Att gungas på världens förrådiska haf?
Hvi drömde jag ej om dess klippfulla stränder,
Der äfven den vise, ehvart han sig vänder,
Skall stöta på grund, eller sjunka i qvaf?

O! tag mig ännu i ditt sköte tillbaka,
Och gif mig för allt, hvad jag har att försaka,
En fristad i lugnet, en bok och en vän! —
För ynglingens ljufva, förlåtliga villa,
Att lyckan hans vakor en dag skulle gilla,
Gif honom din verkliga sällhet igen!

WALLMARK.

Din samtid gälda och din bygd
Den skuld du har hos flydda tider,
Ej blott med lof och pyramider,
Men med Vålgörande och Dygd.
Strid, varm för dess och himlens ära,
Mot villan af ditt tidevarf,
Då skall åt oss du återbära
En skärf af ett eändligt arf!

För dig, förrådiska Metall,
För dig, hvad kan ej menskan våga!

— Trösten att vi räkas åter
Torkar dock, fast långsamt, sorgens tår.

GRANBERG.

— — Livets njutning felar
Den stund, som flyr, i saknad af en vän

Af hoppets drömmar vilseförd
Emot det mål jag aldrig hunnit,
För verksamhetens sena skörd
Jag endast saknaden har vunnit.

Lugnet bor med Vänskap i en hydda,
Lugnet flyr med Vänskap ur ett slott.

I det slutna hjertat glädjen felas,
Och de tunga qvalen stanna der;
Lidandet förlorar, då det delas:
Delad, sällhetens fördubblad är.

Det gifs, ett mål för allt hvad hjertat lider,
Och hvarje plåga gränser fått.

Hur tungt det qual man skapar sjelf!

VALERIUS.

Säll är den Furstes lott,
 Som folkets välgång blott
 Till regel har!

O! hvad uppoffringen är skön,
 Om än dess regrar mindre blänka!
 Hvad är triumfens högsta lön
 Mot den, som fyllda pligter skänka?

Lugn i Norden,
 Sanning, Ljus och Rätt,
 Lif och blod för Fosterjorden,
 Tro åt Carlars ätt!

En Mor! — sublimt namn, naturens segerskri!
 Det skönaste af allt hvad qvinnor kunna bli.
 Hvem har dig fullt förstått, och dig tillbörligt
 skattat?
 Ej menskan måla hen hvad ensamt Gud har fattat.

WALLIN.

Frid åt ett jordiskt tjäll, der Himlen redan
 börjas!

Frid åt de sälla två, som i dess hägnad bo,
 Och styra der sin värld, och söka der sin ro!
 Af dem en flyktad tid med ånger ej skall sörjas,
 Af dem en osedd tid med oro ej skall spörjas:
 De på en mild Försyn — och på hvarandra tro.

Se (talar du,) hvarthån de leda, alla stegen!
 I grafven dock till slut . . . den byddan är vår
 egen.

GRAVANDER.

Nej — i den handen triffet intet gull,
 Som öppnar sig för likars nöd och tårar;
 Det Ålthas vill blott för sin egen skull,
 Och dyrkadt stå i jertillslutna lärar.
 Och derför tack, o Gudar, att ej jag
 Har rikedom, men luga — och sömn om natten.
 Kanske ock jag, som draken, natt och dag,
 Låg, ångestfull, och hungrig öfver skatten.

TEGNER.

Låt oss tro, att genom grafven hinnes
 Lifvet än med vårt försvunna hopp;
 Likt den flod, som under jorden rinner,
 Att gå renad uti dagen opp.

O! med några tårar världen gråter
 Från sin väckta känsla snart sig fri,
 Och kanske i morgon hoppar åter,
 Tanklös, såsom för, en graf förbi:
 Förnygd med dess allvar är begrafven,
 Tidens ande är så svag, så trång:
 Döf är människan, och döf är grafven —
 Tystna, Sångmö! med din enkla sång.

Döden allena mig bringar
Gudarnas vingar.

Lycklig är den, som hans land ej förskjutit,
Ingen förjagat från fädernas graf!

Litet har jag att på jorden hoppas;
Vill blott ta afsked från den jag har kär,
Afsked för evigt. — —

Icke om Gudarnas magt må vi tvista;
Akta dig! väck ej den Evigas harm:
Fort eller sent hennes slumrande gnista
Vaknar i Gudars och människors barna.

HORN.

Lycksalig den med samvetsfrid
På det förflutna ser tillbaka;
Och den, som af en använd tid
Kan lugnets mogna frugter smaka!
Säll den, som dyrkar sanningen;
Ty tiden ej förtärer den.

Ack dödlige! när kornet lemnas
Uppå ett hopp! åt jordens sand,
Du känner ej åt hvilken hand
Utaf Försynen skörden ämnas.

Det finnes blott ett enda sätt,
Att äga frihet, lugn och ära —
Det är: att dem i hjertat bära.

EUPHROSYNE.

(Född Svärdröm.)

Är ej Naturens hjerta just den böken,
Som själens öga först studera bör?

Säll den, hvars hjerta domnar
Vid Gudalårans röst,
Hvars öga stilla somnar!
Vid hoppets trogna bröst?

Var trogen mot naturens bud,
Låt konst ej enkla sinnet störa.

Lär menskohjertats gåta
Ej tyda — men begråta!

Sång, kärlek, i förening,
Är lifvets andemening.

Okänt är målet på sorgernas stig,
Okänd är vägen från lifvet till döden.

Slumra, du yngling! hvad miste du här?
Evig din ungdom i himmelen är.

BECKER.

— Den hand, som allas vågskål jemnar,
Har för upphöjd dygd en upphöjd lön.

BESKOW.

. Detta lifvet
Lämnar ej en ständigt möda;

Alltid brutna glädjelöften,
Ewigt gäckade hegår!

Å T T E R B O M.

För stoftet blef smärtan, det verkliga blott;
Hvem steg, att förvissa dig sällare lott,
Ur grafven.

Den, som himmel och afgrund bär i sitt bröst,
Är nog för sig sjelf, och behöfver till tröst
Blott grafven.

Jag vill ila, jag vill ila
Till min längtans hulda värld.

Genom dimma
Se vi glimma
Hvad blott ofödd Psyche känd,
Och i tåren
Söker våren
Modrens första element.

Högt från herrliga
Stjornor, kärliga
Minnen förtälja om ungdomsår.

I N G E L G R E N.

Ren solen sjunkit bakom hergen,
Men aftonrädnan flammar der,

Så skön, ännu i purpurfärgen,
Och morgondagens budskap bär.

Så sjunker lifvets fröjd — men Hoppets
Oss lyser ån i qvalens natt,
Och bådär, efter vandringsloppet,
En högre, oförgänglig skata.

Det långtansfulla hjertat tränar
Till aningens fördolda land,
Och fantasiens vingar lånar,
Men fjettras kvar af tankans hand.

Hvar vill du fly? Bland jordens dimmor,
Förmätne! är din blick försvag.
Se Aftonrodnans gyllne strimmor;
Och hoppas på en morgondag.

GEIJER.

Mätt och ordning i all världen rårl:
Lifvet flyr, men blomstrar upp ur döden:
Och du ser, så långt som ljuset går,
Allting klart, förutan menskjans öden.

I världen ses Store MÅN allstäds,
Som veta om allting att snacka,
Och skråla som suto de jemt med trumfäs,
Och sitta dock blott med en hacka.
Och fölle på jorden mer något för rop,
Ån Jerichos murar för dem störte hop:
Men snart man hörer ej af dem alls.
De ha endast fuskat, med mera.

Den själ här i bröstet och hufvud på hals,
 Han vill något duktigt prestera
 Hans sinne väl samlar i stillhet sin kraft,
 Och hvad som han verkar har sanning och saft.

Se röret skjuter i vådret opp
 Och prålar i diket med ära!
 Dock, hinner det också ända till knopp:
 Frugt kommer det aldrig att bära;
 Men kärna, som duger, fast okänd och späd, —
 Ur den vexer skogarnas ädlaste träd.

NICANDER. *)

Minuters qual en evighet betalar.

Söker du en grund till lifvets plåga?
 Undrar du, hvarför ditt hopp bedrar,
 Och på känslans varma fråga
 Verkligheten ger så kalla svar?
 Sänk din blick uti ditt eget hjerta,
 Der är roten till din smärta.

Segeer vinna endast de, som strida:
 Medelmåttan är ett syndafall.
 Sök det högsta: frukta ej att lida,
 Och du mera njuta skall.

*) En äldre skald af detta namn (död 1777) sökte skaffa den orimmade hexametern burskap i vårt språk. Af honom är detta ditichen:
 Gummor vänte sig hugg, som taga orakade gossar.
 Gubbar vänte sig horn, som taga ostadiga flickor.

Jord! om allt det skönaste du äger
 Inför Skaldens fot som offer låg,
 Ej dess prakt för honom öfverväger
 Denna kust, der lifvet först han såg.

Ära fosterjorden! Lef för henne,
 Om du efter döden lefva vill!

Gud är det första. Din Skapare kån!
 Själén han tände, en tindrande gnista.
 Gnistan han fordrar som flamma igen:
 Gud är det sista.

Offra åt honom från vagga till graf,
 Blomman af handlingar, känslor och tankar!
 Han, uppå lefnadens svällande haf,
 Vare ditt ankar!

Först efter gerningen menniskan döm;
 Se ej på soln förr'n mot hafvet hon skridit.
 Allt, hvad du gjort eller handlat, förglömm;
 Minn hvad du lidit!

Lefve på jorden all skönhet och kraft
 Ljusets och Hoppets odödliga gnista!
 Denna, den dyraste önskan jag haft,
 Vare min sista!

Fri är den, hvars själ har vingar:
 Ljusets lifvets vinge är.

Evigt fritt är Tankarns sköna ljus;
 Hell dig, Lampa öfver tidens grus!

GRAFSTRÖM.

I den långa lefnadstriden
 Hafva brustit många band;
 Mellan många bröst har tiden
 Lagt sin kalla marmorhand.

Utaf ödet blef ej gifvit
 Alla vänner återfå;
 Dock de få, som trogna blifvit,
 Samlar hjertat nog ändå.

Minne! — hur du mågtar häfva
 Sjelfva sorgen ur mitt bröst!

Yngling! tro och gläds!
 Fins ej sällheten på jorden,
 Fins den annorstäds.

Hvarje ädel känsla bär i tiden
 Får sitt svar ifrån en bättre värld.
 Våga blott, förr'n dagen är förliden;
 Tro en dröm, af evigheten lärd.

En gång skall hvar helig aning fyllas;
 Ej bedrager hjertats sköna tro.

STAGNELIUS.

Hör upp, o själ! att mot ditt öde strida!
 Ej straffets kedjor du förjäfves bär.
 Den minsta blomman skaptes för att lida,
 Och dödens smärta lifvets vilker är.

Upp öfver stjernorna sällheten bor, om dess väsen-
de finnes;
Men förbannelsens hem är den hafomgördlade
jorden.

⊙! Det är rysligt att kasta sin blick i förrutnel-
sens boning!

Ångest betager min själ så ofta på människolifvets
Sorgliga lott jag tänker, och ödets nattliga gåta.

Vål mins jag mera sälla tider,
Då rosen inga törnen har;
Men hjertat ej att klaga har,
Då för sinkärlek hjertat lider.

Ack! frugtlöst är att mot sitt öde strida;
Men frugtlöst ock att dermed sluta fred.
Vålan! mitt hjerta skaptes för att lida;
Det bör ej bäfva. Långe re'n det led.
Omöjligt är sig sjelf att öfvergifva.
Hvad jag här varit, vill jag evigt blifva.

Efter en lefnad åt mödornas egnad,
Ack, hvad den äldriges hvila är säll!
Strålande minnen försköna hans qväll,
Fylla hans hjerta med stolthet och fågnad.

O yngling! offra ej de snabba ungdomsåren
Åt sjelfgjordt qual, åt verklig smärta opp!
En gång du skall, då tiden silfrar håren,
Med ånger återse på flydda dagars lopp;
Ån manar lifvet dig till verksamhet och hopp.

Vakna då, yngling! ur drömmarnas band,
Räck åt den leende äran din hand!

Det hjerta, som troget af kärleken brinner,
Som blott för den älskade andas och slår,
Beskydd af de himmelska magternas får,
Och förr eller sedare lönen det finner.

Icke på jorden en öken man finner,
Dit kärlekens mäktiga gudom ej hinner,
Ingen så vild, der hans fackla ej brinner
Vänlig och klar.

Känslan ensam till den sanna höjden
Lyfter oss vid änglarkarpots ljud;
Känslan ensam ger den sanna fröjden,
Känslan blott förenar oss med Gud.

ELWIN.

Bland nattens sjernor hvilat Skaldens öga,
Då anden svärmar uti rymden kring.
Hans mål är himlen, jorden mins han föga,
Hans längtan evig är, som solens ring
Fritt är hans sinne, rent som källans vatten,
Och helig är hans håg, som månskens natten.

Hvem är du, som tviflar på ett land,
Som en gång förena skall oss alla,

Såsom barn, med fridens himlaband,
Då, när stoftets tunga böljor falla?

Du är fridlös uppå jorden re'n;
Ty ditt hopp har flytt, din tro är ingen.
Du är död för himlen längesen,
Och din ande höjer aldrig vingen.

H A M M A R S K Ö L D.

• • • • • **A**ck! den dödliga menskan
Släpper sorgen ej lös, medan i världen hon är.

— Den är skapt till förakt, som hvarken känner
det rätt är,
Eller, då honom det sägs, aktar alls icke derpå.

Fröken C R O N H J E L M.

Dädlige, uppå din banas lopp
Smickras du i ditt förmättna sinne,
Att bli gömd i efterverldens minne?
Ack, du irras af ett fåfängt hopp.

V I T A L I S (Sjöberg.)

Naturen skapat mig utur sitt hjerta:
Jag är en frukt af hennes egen smärta.

Omkring min graf far vemodsfull Sylfiden,
Och blåser bort mitt minne utur tiden.

Den, som ingenting på jorden tillhör,
Han lider ock ingen förlust.

Mig vämjjes vid det usla lifrets skiften:
Har du tillreds, o Moder! åt mig griften.

Grafven är trång; allting lefvande der dock sam-
las till frihet;
Men vår rymliga jord kan icke rymma en fri.

Må du sist min varma tro belöna,
Sverge, Moder, med en graf i dig!

DAHLGREN.

Kärlek, ock! du är ej mera,
Än en flyktig vardagsdröm.

Sin lycka att sälja
För jordiskt bestyr,
En däre må välja;
Mig sådant ej bryr.

— Med våren

Låkas såren,

Och hvar sorg och hvart qual
Smälter bort liksom drifvan för solen i dal.

VON ZEIPPEL.

Slaf vill jag ej bli;
Jag föddes så fri,
Som böljan är friboren vorden.

Vål är jorden full
Af skatter och gull;
Men hafvet är spegeln af lifvet.

RUNIUS.

Vill bonden ock, för pocker?
Nu med bli delikat?
Ge'n gröt och ej ertschocker,
Så vet han, han får mat.

Af onämnde Författare.

Lifvet är en fläkt från ofvan,
Flykta dit med den igen.

Hvad Sångmän icke sjelfmant gera,
Man ej med våld kan vinna.

Så ljufligt är ej källans sus
Bredvid en blomsterrand,
Så herrligt icke dagens ljus,
Som död för fosterland.

Snart får fogeln vingar,
Fjerran från mig svingar;
Vet jag hvart han flyger ut,
Hvart han hamna skall till slut?

Visdoms början sann är visst Guds allvara fruktan.
Vis mig visan man, den i yngskone ratade taktan.

Kärlek! när din känsla lågar,
Den i ögat visar sig
Ingen dig beskrifva vågar;
Alla kunna känna dig.

Han var i öde lik Poeten,
Som så olycklig sig beskref,
Att, om Hattmakare han blef,
Blick ingen hufvud i förtreten.

Ack, hur skilt att hafva lefvat!
Ack, hur skönt att kunna dö!
Tiden, lik en stormig sjö,
Bakom den, som seglen refvat,
Brusar fjerran mer och mer,
Då jag himlastranden ser.

För tidens korta qual och fröjd
Jag är ej ämnad vorden;
Ej blott en matk, till jorden höjd,
Och genast gömd i jorden.
Till dig, o Gud! jag skådar opp,
Till dig på tankens vingar,
Jag mig uppsvingar,
Och, full af saligt hopp,
Dig känslans offer bringar.

Ack, huru lätt i barndemsvåren,
 Vänskapen knyta plär det band,
 Som tidens aldrig trötta hand
 Gör till en spindelväf med åren,
 Och till ett ankartåg ibland!

Någon vis har sagt de orden:
 "Djupt det mig i hjertat skär,
 När en vedlig rycks från jorden,
 Ty han bäst behöfves der."

I grafven allt försvinner,
 Som här blott sorg oss ger,
 Och hjertat frid först finner,
 När det ej klappar mer.

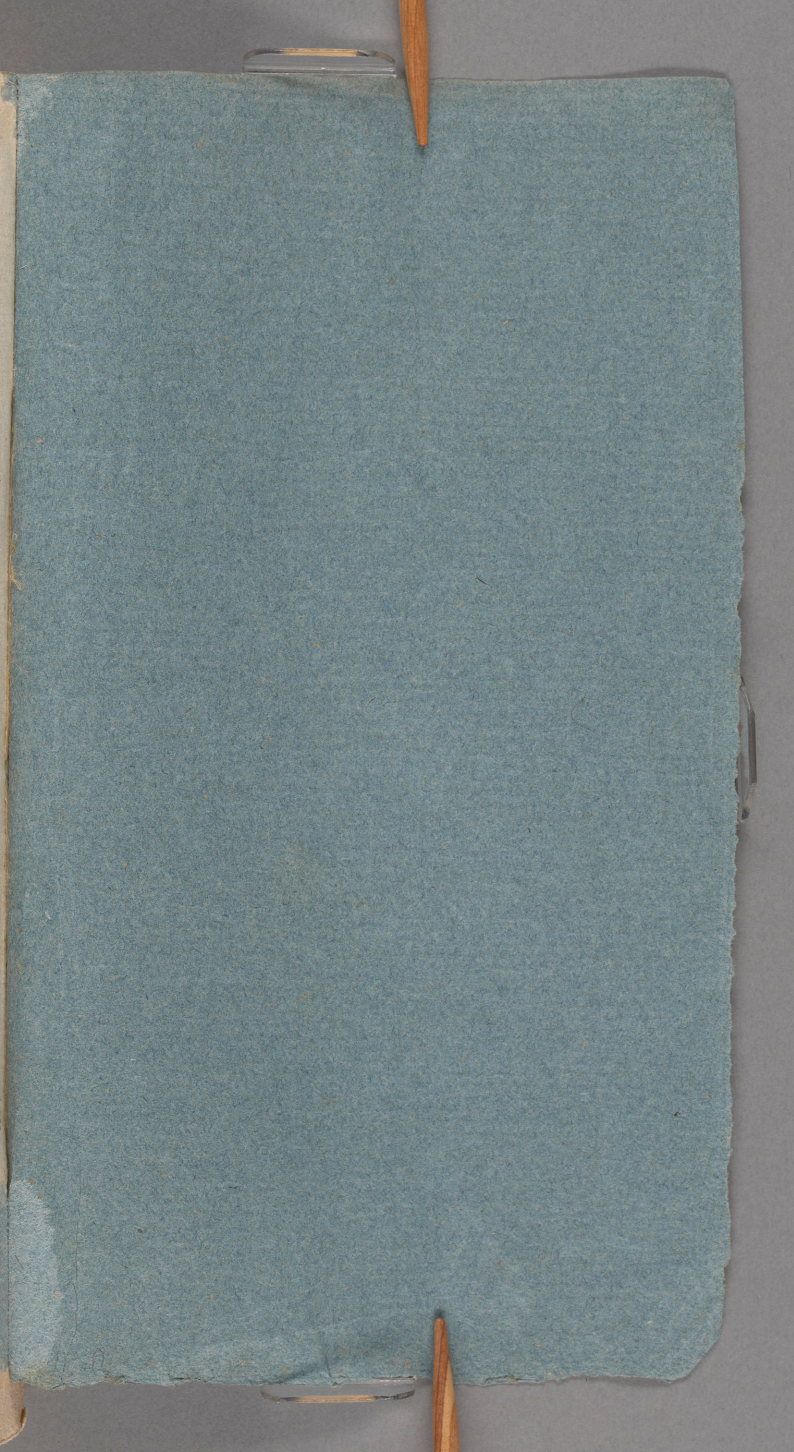
Canon.

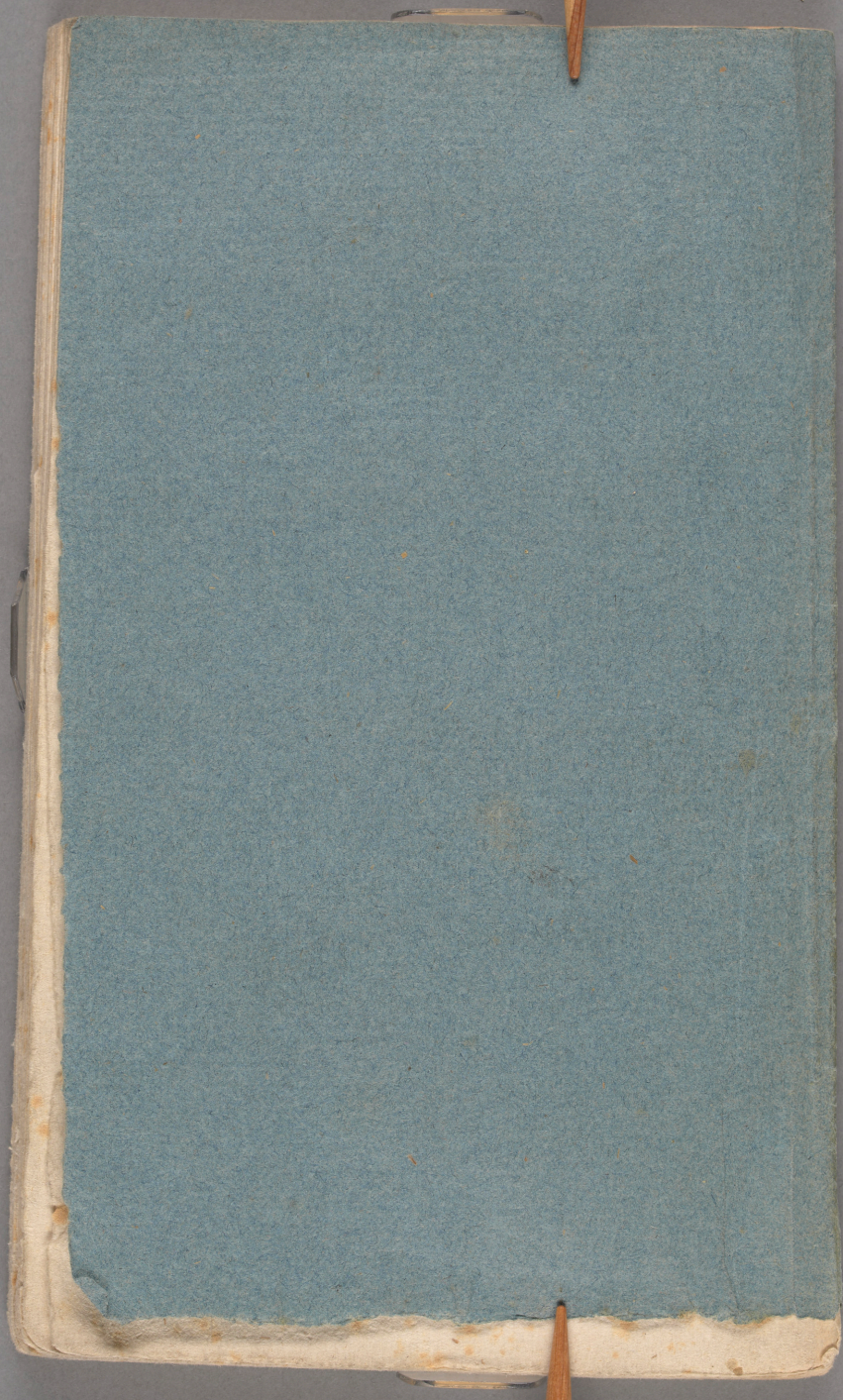
Den, som ej till sången har behag,
 Han blir en naxx i all sin dag.

Canon.

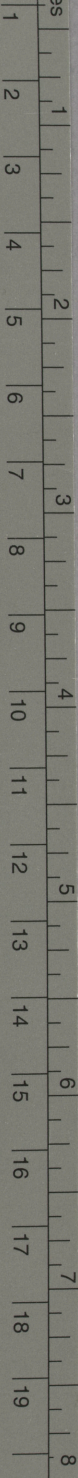
Dina nöjen måttligt njut,
 Eljest kommer ledan,
 Om din möda gått förut,
 Följer nöjet sedan.

Rättelse: Sid. 19 rad. 1. står: Ulrica; läs:
 Ulric Rudensköld.

Inches

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

